तत्त्वं यदभिवक्ष्यामि तत्कुरुष्व महाबल । सम्भावनां हि लोकस्य मम पार्थस्य चोभयोः । ४२३०
नान्यथा त्वं महाबाहो सम्यक्कर्त्तुमिहार्हसि । परित्यज्य प्रियान् प्राणान्रणे विचर वीरवत् ।
न हि शैनेय दाशार्हो रणे रक्षति जीवितं । अयुद्धमनवस्थानं सङ्ग्रामे च पलायनं ।
भीरूणामसतां मार्गो नैष दाशार्ह सेवितः । तवार्ज्जुनो गुरुस्तात धर्म्मात्मा शिनिपुङ्गव ।
वासुदेवो गुरुश्चापि तव पार्थस्य धीमतः । कारणद्वयमेतद्धि जानंस्त्वामहमब्रुवं ।
मावमंस्था वचो मह्यं गुरुस्तव गुरोर्ह्यहं । वासुदेवमतञ्चैव मम चैवार्ज्जुनस्य च । ४२३५
सत्यमेतन्मयोक्तन्ते याहि यत्र धनञ्जयः । एतद्वचनमाज्ञाय मम सत्यपराक्रम ।
प्रविशैतद्बलं तात धार्त्तराष्ट्रस्य दुर्म्मतेः । प्रविश्य च यथान्यायं सङ्गम्य च महारथैः ।
यथार्हमात्मनः कर्म्म रणे साक्षत दर्शय ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि युधिष्ठिरवाक्ये दशाधिकशततोऽध्यायः ॥ ११० ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ प्रीतियुक्तञ्च हृद्यञ्च मधुराक्षरमेव च । कालयुक्तञ्च चित्रञ्च न्याय्यं यच्चापि भाषितं ।
धर्म्मराजस्य तद्वाक्यं निशम्य शिनिपुङ्गवः । सात्यकिर्भरतश्रेष्ठ प्रत्युवाच युधिष्ठिरं । ४२४०
श्रुतं ते गदतो वाक्यं सर्व्वमेतन्मयाच्युत । न्याययुक्तञ्च चित्रञ्च फाल्गुनार्थे यशस्करं ।
एवंविधे तथा काले मादृशां प्रेक्ष्य सम्मतं । वक्तुमर्हसि राजेन्द्र यथा पार्थे तथैव मां ।
न मे धनञ्जयस्यार्थे प्राणा रक्ष्याः कथञ्चन । त्वत्प्रयुक्तः पुनरहं किन्न कुर्य्यां महाहवे ।
लोकत्रयं योधयेयं सदेवासुरमानुषं । त्वत्प्रयुक्तो नरेन्द्रेह किमुतैतत् सुदुर्ब्बलं ।
सुयोधनबलन्त्वद्य योधयिष्ये समन्ततः । विजेष्ये च रणे राजन् सत्यमेतद्ब्रवीमि ते । ४२४५
कुशल्यहं कुशलिनं समासाद्य धनञ्जयं । हते जयद्रथे राजन् पुनरेष्यामि तेऽन्तिकं ।
श्रवश्यन्तु मया सर्व्वं विज्ञाप्यस्त्वं नराधिप । वासुदेवस्य यद्वाक्यं फाल्गुनस्य च धीमतः ।
दृढन्त्वभिपरीतोऽहमर्जुनेन पुनः पुनः । मध्ये सर्व्वस्य सैन्यस्य वासुदेवस्य शृण्वतः ।
अद्य माधव राजानमप्रमत्तोऽनुपालय । आर्य्यां युद्धे मतिं कृत्वा यावद्धन्मि जयद्रथं ।
त्वयि चाहं महाबाहो प्रद्युम्ने वा महारथे । नृपं निक्षिप्य गच्छेयं निरपेक्षो जयद्रथं । ४२५०
जानीषे हि रणे द्रोणं कुरुषु श्रेष्ठसम्मतं । प्रतिज्ञातं हि तेनेदं पश्यमानेन वै प्रभो ।
ग्रहणे धर्म्मराजस्य भारद्वाजोऽपि शक्यति । शक्तश्चापि रणे द्रोणो निग्रहीतुं युधिष्ठिरं ।
एवं त्वयि समाधाय धर्म्मराजं नरोत्तमं । अहमद्य गमिष्यामि सैन्धवस्य वधाय हि ।
जयद्रथञ्च हत्वाऽहं द्रुतमेष्यामि माधव । धर्म्मराजं न चेत् द्रोणो निग्रहीयाद्रणे बलात् ।
निग्रहीते नरश्रेष्ठे भारद्वाजेन माधव । सैन्धवस्य वधो न स्यान्ममाप्रीतिस्तथा भवेत् । ४२५५
एवं गते नरश्रेष्ठे पाण्डवे सत्यवादिनि । अस्माकं गमनं व्यक्तं वनं प्रति भवेत्पुनः ।
सोऽयं मम जेया व्यक्तं व्यर्थ एव भविष्यति । यदि द्रोणो रणे क्रुद्धो निग्रहीयाद्युधिष्ठिरं ।
सत्यमद्य महाबाहो प्रियार्थं मम माधव । जयार्थञ्च यशोऽर्थञ्च रक्ष राजानमाहवे ।